

et Forslag til Musikkens Bevarelse, ser jeg deri kun en Opfyldelse af den Fordring, man maatte stille til ham. Jeg antager, at en hvilken som helst Forsvarsminister, der sad paa den nuværende Forsvarsministers Plads og havde til Opgave at gennemføre Hærorrdningen af 1909, vilde have følt sig forpligtet til at give Rigsdagen Lejlighed til at tage Spørgsmaalet om Musikkens Bevarelse op til fornyet Overvejelse. Naar dette er Tilfældet — og det antager jeg alle ville erkende, enten de staa paa det ene eller det andet Standpunkt med Hensyn til denne Sag —, kan jeg kun komplimentere den højtærede Minister for det Arbejde, han her har gjort, og for det Forslag, som i Dag ligger paa Tingets Bord. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Forslag er blevet til paa Grundlag af en meget nøje Overvejelse med det Formaal at skaffe det bedst mulige Udbytte for den mindst mulige Bekostning. Jeg kunde hertil føje, at dersom jeg ikke vidste, at alle de andre høje Ministre Dag ud og Dag ind beskæftigede sig med det samme Problem, at faa det størst mulige Udbytte for den mindst mulige Bekostning, vilde der være Anledning for dem til at se sig i Spejl paa Forsvarsministeren, og at det vilde være heldigt for vor økonomiske Udvikling, om ogsaa Rigsdagen vilde lægge sig dette paa Sinde i saa høj Grad, som Øjeblikket fordrer.

For øvrigt skal jeg med Hensyn til selve Forslaget ikke sige ret mange Ord. Der er sikkert i Befolkningen en saadan Stemning for denne Sag, at hvis man foretog en Afstemning over, hvorvidt man skulde bevare Musikken eller ikke, vilde der være Flertal for at bevare den. Jeg skulde tage meget fejl, om man ikke ogsaa indenfor Rigsdagens Afdelinger nærer et stærkt Ønske om at bevare Musikken i et saadant Omfang, at vi kunne have Musik ved næsten alle Hærens Afdelinger. Men dette er kun den ene Side af Sagen; den anden er Bekostningen, og denne er jo, selv om den ikke er betydelig, dog ikke saa lille, at man kan se helt bort fra den. Jeg nævnede før, at Musikken i Øjeblikket efter den lille Reduktion i 1910 koster 385,000 Kr. aarlig, og gaa vi over til næste Finansaar uden at bevare Musikken i større Omfang, end det er bestemt ved Hærloven, ville vi komme ned til 75,000 Kr. aarlig. Nu foreslaas der her ud over dette Minimum en Forøgelse, som vil koste 150,000 Kr. Vi bevare derved Livgardens Musikkorps og ville faa et Musikkorps paa 9 Mand ved alle Fodfolkets, Rytteriets og

Artilleriets Regimenter. Det vil blive ordnet saaledes, at hver Garnisonsby udenfor København — denne By har Musik nok og vil ogsaa i Fremtiden faa Militærmusik — vil faa et Musikkorps paa mindst 9 Mand, muligvis lidt flere, idet der til Hærens Korps kan knyttes Reservemusikere og frivillige Musikere. Jeg indrømmer, at det ikke er meget. Jeg har hørt Udtalelser fra Folk, som mene at være kyndige paa Musikkens Omraade, om, at det er for lidt, ja, jeg har endogsaa hørt en Udtalelse om, at dersom vi ikke kunde faa mindst det tredobbelte, betød det ikke noget. Jeg tror nu, at de Folk, der se saaledes paa det, i Virkeligheden skyde over Maalet. Men paa den anden Side er det, vi her faa, ganske sikkert et Minimum, under hvilket vi ikke kunne komme, naar vi overhovedet ville have Musik, og Udgiften derved vil altsaa blive 150,000 Kr. mere end bestemt ved Hærloven, som den kommer til at virke efter 1. April.

Der er imidlertid her et Moment, jeg vil nævne, da det ikke er helt uden Betydning. Dersom vi følge Hærlovens Bestemmelse om Musikken, ville vi efter 1. April komme til at udrede et betydeligt Beløb i Pensioner til Musikere, der skulle afskediges. Forsvarsministeren udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at det vilde koste 110—120,000 Kr. at pensionere disse Musikere, og den Omstændighed, at en Del af denne Pension spares, vil selvfølgelig i Øjeblikket medføre nogen Nedsættelse af de 150,000 Kr., som ellers vilde gaa med efter det foreliggende Lovforslag. Jeg har, saavidt det lader sig gøre paa Grundlag af de ret udførlige Beregninger, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, udregnet, at vi ville komme til at udrede omtrent $\frac{2}{3}$ af Pensionsbyrden, selv om vi vedtage dette Lovforslag, medens vi ville spare $\frac{1}{3}$. Det vil altsaa sige, at fra 150,000 Kr. ville vi efter 1. April komme ned paa en Merudgift, Pensionerne indbefattede, af 110,000 Kr. Men i Løbet af en Aarrække, 20—30 Aar, ville de Musikere, som gaa af og faa Pension, afgaa ved Døden, og saa vil Pensionsbyrden paa det Omraade lidt efter lidt formindskes med 40,000 Kr. Det vil altsaa sige, at til at begynde med ville vi, hvis vi vedtage Forslaget, som det foreligger, faa en Merudgift efter 1. April af 110,000 Kr., som i Løbet af 20—30 Aar vil stige til 150,000 Kr.

Jeg udtalte før, og den Mening deler jeg sikkert med flere, at det var Regeringens Pligt — i alt Fald dens moralske Pligt — at give Lovgivningsmagten Lej-